

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. Š.**
bytem B. 231/31, X O.
zastoupená advokátkou Mgr. Markétou Pánkovou
sídlem Dolní nám. 173/15, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

za účasti: **M. C.**
bytem L. n. D. 72, L. n. D.
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Lorencem
sídlem Krapkova 38, 779 00 Olomouc

o žalobě na přezkum rozhodnutí ze dne 5. 6. 2017, č. j. KUOK 55575/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Statutárního města Olomouce, Komise pro projednávání přestupků (dále jen „komise“) ze dne 23. 1. 2017, č. j. SMOL/040969/2017/OSC/PREST/Kyj.
2. Komise citovaným rozhodnutím uznala žalobkyni vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 29. 7. 2016 okolo 8.50 h před domem na ulici Baarova 31 v Olomouci – Chomoutově urazila na cti M. C. výrazy: „Však si to vyfoť, ty pičo“ a „si je zavolej, ty krávo“, čímž jinému úmyslně ublížila na cti tím, že ho urazí. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobkyně v **žalobě** namítala, že nebylo dostatečně prokázáno, že došlo k urážce na cti formou vulgárních oslovení. Na výpovědi žalobkyně nebyl brán žádný zřetel a ve výpovědích svědků je spousta zásadních rozporů, které vylučují pravdivost jejich výpovědí.
4. Ze svědecké výpovědi T. K. vyplývá, že v době incidentu byl vzdálen asi 10 m od onoho místa a na místě události nikoho jiného kromě žalobkyně a poškozené neviděl. To je ale v rozporu se svědeckou výpovědí R. Š., která měla být dle svých slov předmětným vulgarismům přítomna, neboť v době incidentu měla stát hned vedle poškozené na cestě před bránou. Poškozená ve své výpovědi uvedla, že nikdo jiný kromě svědka T. K. u incidentu nebyl přítomen, svědkyně Š. již místo incidentu opustila a nikde ji neviděla. Je zde tedy další rozpor mezi výpovědí poškozené a svědkyně Š.
5. Vzdálenost od brány, kde se měl stát incident, k domu navrhovatelky, kde svědek T. K. zasazoval túje, je zhruba 65 m. V době incidentu byl svědek T. K. dle svých slov asi 10 m od poškozené, což je nemožné, neboť by ho musely všechny ženy vidět. Svědkové T. K. a Š. se rozcházejí ve svých výpovědích i v místě, kde měla žalobkyně stát.
6. Z výpovědi svědka K. vyplývá, že mu svědek T. K. jako policistovi sdělil, že něco slyšel, ale přesně nepopsal, co slyšel. Svědek K. ani nedokáže říct, zdali svědek K. z místa, kde v době incidentu stál, mohl daný incident slyšet. Komise vzala pouze v potaz tvrzení, že žalobkyně nemusela vidět svědka T. K., neboť ve výhledu k domu navrhovatelky stojí stromy a pergola. Druhý policista svědek R. nedokázal posoudit, zdali mohl svědek T. K. žalobkyni slyšet a zdali žalobkyně mohla svědka T. K. vidět.
7. Z výpovědí svědků a posouzení jejich výpovědí je zřejmé, že jsou domluveni s poškozenou s úmyslem usvědčit žalobkyni z činu, který nespáchala a následně zpochybnit její výpověď.
8. Žalobkyně nesouhlasila s popisem událostí, jak ho učinila komise. Podle žalobkyně z provedených a vyhodnocených důkazů nelze bez porušení principu presumpce neviny učinit závěr, že žalobkyně je pachatelem skutku uvedeného v žalobě. Komise nevyhodnotila správně výpovědi žalobkyně, poškozené a svědků.
9. Nepřímé důkazy, které vedou k odsouzení žalobkyně, mají tvořit do té míry ucelený, spojitý a na sebe navazující řetěz důkazů, že ve svém důsledku vylučují jakoukoliv pochybnost o vině žalobkyně a zcela ji usvědčují. Dokazování, které tomuto požadavku nevyhoví, je v rozporu s právem na spravedlivý proces a v trestním řízení může vést k porušení práva na osobní svobodu. V rámci řízení nebylo prokazatelně dokázáno, že urážka na cti byla úmyslná a pouze ze strany žalobkyně.

10. Komise uznala žalobkyni vinnou, protože nezkoumala hlouběji skutkový stav věci. Hodnocení důkazů v projednávaném přestupku představuje exces, který je v rozporu s principy právní logiky a vyjadřuje svévoli soudní moci. Komise nevyhodnotila svědeckou výpověď žalobkyně a nepozastavila se nad možností, že svědecká výpověď T. K. je nevěrohodná vzhledem k jeho postavení k poškozené.
11. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 20. 1. 2009, č. j. 52 Ca 53/2008–38, plyne, že: „Přestupkem může být pouze čin protiprávní, proto projevem učiněným v mezích čl. 17 Listiny základních práv a svobod (svoboda projevu) není možno naplnit znaky skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, byť by byl takový projev objektivně ironický či sarkastický a konkrétní osoba by se jím cítila být uražena či zesměšněna, neboť ironie, sarkasmus, vtip a výsměch patří ke svobodě projevu, stejně jako právo svobodně se projevovat patří k demokratickému právnímu státu“.
12. Přestupku formou hanlivého výroku se dopouští pouze ten, kdo si může být vědom, že jeho výrok v dané situaci, v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu může být hanlivý. V případě, kdy žalobkyně nepoužila výše citovaných vulgárních slov, nemohla se dopustit daného přestupku.
13. Posouzení všech svědeckých výpovědí jako celek tvoří uzavřený důkazní řetězec, z něhož lze bez důvodných pochybností učinit závěr, že žalobkyně byla uznána právem vinnou. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav nevzbuzující důvodné pochybnosti a také nesouhlasila s tím, že svědecké výpovědi, včetně výpovědi poškozené, neobsahují závažné rozpory a vzájemně na sebe navazují a korespondují spolu.
14. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobní námitky vycházejí z odvolacích. Odvolacím námitkám se žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle věnoval. Žalobkyně v žalobě rezignuje na celkové posouzení věci a napadá jednotlivé skutečnosti, které vytrhává z kontextu a které nemohou zpochybnit komplexní argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích svědků jsou přirozeným jevem vzhledem k časovému odstupu jejich výpovědí od doby spáchání přestupku. Navíc je zřejmé, že skutečnost, že výpovědi nevykazují úplnou shodu, nebo že všichni vypovídající nepotvrdili přítomnost všech ostatních na místě spáchání přestupku, vypovídá naopak o věrohodnosti výpovědí svědků a vyvrací ničím nepodložené tvrzení žalobkyně, že se svědci na usvědčení žalobkyně domluvili. Svědkyně Š. navíc nebyla navržena k výslechu navrhovatelkou, nýbrž ze spisového materiálu je zřejmé, že její údaje jakožto svědkyně incidentu dodala komisi sama žalobkyně. To tvrzení žalobkyně o tom, že se svědci proti ní domluvili, naprosto vylučuje. Rovněž je zřejmé, že poukaz na rozpory ve výpovědích přítomných osob ohledně přítomnosti svědkyně Š. jsou pouze samoučelné, jelikož sama žalobkyně potvrzuje přítomnost svědkyně na místě spáchání přestupku.
16. Žalobkyně dále poukázala na možnou nevěrohodnost svědecké výpovědi svědka T. K. vzhledem k jeho postavení k navrhovatelce, aniž svou námitku blíže vysvětlila. Ze spisového materiálu přitom pouze vyplynulo, že svědek vykonával zahradnické práce na pozemku navrhovatelky. Žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vyjádřil k tomu, kde se v dané době spáchání přestupku pohyboval svědek T. K., i ke skutečnosti, že vzhledem k nepřehlednému místu spáchání přestupku a jeho okolí (dům, vzrostlé stromy) je zřejmé,

že ne všechny přítomné osoby na sebe po celou dobu viděly. Každá osoba nemusí věnovat pozornost všemu, co se událo, přesné souslednosti takových událostí či všem ostatním osobám na místě spáchání přestupku po celou dobu a pamatovat si jejich polohu v každém okamžiku.

17. Není dále pravdou tvrzení žalobkyně, že svědci T. K. a R. Š. se rozcházejí ve svých výpovědích ohledně místa, kde měla žalobkyně stát. Žalobkyně nebyla po celou dobu na jednom místě, a svědek T. K. ji na rozdíl od svědkyně R. Š. neviděl v době, kdy urážky pronesla, ale až když vyšla na zahradu. To, že svědek K. uvedl, že svědek T. K. policii přesně nepopsal, co slyšel, neznamena, že neslyšel, co uvedl ve své výpovědi. Dle úředního záznamu policie ze dne 29. 7. 2016 pak hlídce uvedl, že souhlasí s výpovědí navrhovatelky. Žalobkyně dále nevysvětlila, jak odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice dopadá na danou věc. Krajský úřad jej považuje za nepřipadný. Žalobkyně se dále opakovaně vyjádřila k nutnosti uceleného řetězu důkazů, v daném případě jsou však k dispozici i důkazy přímé, nejen nepřímé. I ty pak byly posouzeny ve vzájemné souvislosti.
18. Žalobkyně se přirozeně ve své žalobě soustředila na jednotlivé drobné nesrovnalosti, které však nemohou vnést důvodné pochybnosti do celkového obrazu toho, jak se celá věc udála. Na výtky žalobkyně byl brán zřetel, nemohla však obstát ve světle provedených důkazů. Jak již bylo řečeno, v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ve prospěch žalobkyně nesvědčí jediný důkaz ani jiný podklad rozhodnutí. Naopak sama žalobkyně při šetření uvedla policii, že vulgarismy padly i z její strany vůči navrhovatelce, což je třeba v této souvislosti zmínit, přestože na této skutečnosti rozhodnutí o její vině nestojí. Pokud se navrhovatelka rovněž vyjadřovala vulgárně, toto nebylo předmětem přestupkového řízení. Žalobkyně návrh na projednání přestupku nepodala. Žalobkyně napadá provedené dokazování s tím, že je založeno na svědeckých výpovědích. Takováto situace je v naprosté většině přestupkových řízení, ve věcech přestupku proti občanskému soužití, jelikož málokdy se lze opřít o hmotné důkazy. Žalované vytyká nedostatečnou hloubku zkoumání skutkového stavu věci, sama však neuvedla, jaký další důkaz by připadal v úvahu. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
19. V **replíce** žalobkyně s tvrzeními ve vyjádření k žalobě nesouhlasila. Žalobkyně uvedla, že zpochybnění jednotlivých tvrzení nabourává celkové posouzení daného případu. Vyjádření se k jednotlivým skutečnostem je podstatou pro správnou argumentaci jednotlivých tvrzení. Pokud by jednotlivá pochybení žalobkyně nevyzdvihla a tedy, jak tvrdí žalovaný, nevytrhla z kontextu, potom by nebylo v rámci argumentace na čem stavět. Je samozřejmé, že jednotlivé skutečnosti je třeba poté celkově posoudit. Podle žalobkyně tak bylo učiněno. Drobné nesrovnalosti, které se objevují, jak ve výpovědích svědků, tak i v celém případě, je třeba zcela vyvrátit či naopak potvrdit jejich pravdivost. I jednotlivá drobnost může zcela ovlivnit rozhodnutí daného případu a někdy může být považována za podstatné jádro, na jehož základě se případ může a dále bude ubírat jiným směrem.
20. Pokud jednotlivé výpovědi vykazují nesrovnalosti, potom nemůže být na jejich základě učiněno rozhodnutí postavené jen na těch, které se žalovanému hodí. Z logiky věci je samozřejmé, že výpovědi svědků, které jsou neutrální či výpovědi, které nic nepotvrzují,

nemohou být považovány za výpovědi podporující určitou stranu případu, a tedy zakládající konkrétní rozhodnutí.

21. Co se týče věrohodnosti svědka T. K., žalovaný uvedl, že námitku věrohodnosti žalobkyně nijak blíže nevysvětlila. Nevěrohodnost svědka má původ v pracovněprávním vztahu T. K. a poškozené, jelikož z pracovněprávního vztahu vyplývá určitá závislost mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Pan T. K. může být tímto vztahem vážně ovlivněn a jeho výpověď tedy není naprosto objektivní, ale ovlivněná právě zmíněným vztahem.
22. K tvrzení žalovaného, že to, „že svědek K. uvedl, že svědek T. K. policii přesně nepopsal, co slyšel, což neznamená, že neslyšel, co uvedl ve své výpovědi“, žalobkyně uvedla, že z toho vyplývá, že pokud by slyšel, co se v předmětnou chvíli odehrálo, tak by to byl schopen vypovědět a ne pouze odsouhlasit výpověď poškozené, jak vyplývá z úředního záznamu policie ze dne 29. 7. 2016. Žalobkyně znovu apelovala na skutečnost, která je v tomto případě faktem, a to že vzdálenost od brány, kde se měl stát incident, k domu poškozené, kde svědek T. K. zasazoval túje, je dle provedeného měření žalobkyní asi 65 m. V době incidentu byl svědek T. K. dle svých slov asi 10 m od poškozené, což je vzhledem ke vzdálenosti domu poškozené a místu, kde stála žalobkyně, nemožné, neboť v takovém případě by ho museli všichni přítomní alespoň zahlédnout.
23. Žalobkyně žádala v odvolání rekonstrukci na místě události. K tomu se nikdo nevyjádřil a nikdo nekonal. Rekonstrukcí by se poukázalo na nevěrohodnost svědka T. K., tedy že spor mezi ženami nemohl slyšet a že se daný incident nemohl stát tak, jak uvedla poškozená. Toto by bylo vzato za plnohodnotný důkazní prostředek, z něhož by vzešel důkaz svědčící pro žalobkyni. Žalovaný uvedl, že žalobkyně vytykala nedostatečnou hloubku zkoumání skutkového stavu věci a že žalobkyně sama neuvedla žádný důkaz, který by připadal v úvahu. K tomu žalobkyně uvedla, že žádala rekonstrukci, na kterou nikdo nereagoval a která by po provedení svědčila ve prospěch žalobkyně.
24. Při **jednání soudu** žalobkyně při výslechu uvedla, že poškozená si fotila psa žalobkyně, který byl na pozemku žalobkyně. Žalobkyně jí řekla, „ať si vyfotí kromě psa i otevřenou bránu“, kterou poškozená nechávala stále otevřenou. Poškozená žalobkyni nadávala, najednou jí začala tykat a řekla jí: „Ať zavře tlamu“, sama nechala kočárek s dítětem před tím psem „zabijákem“, který tam jen v klidu ležel. Bývalá majitelka sousedního domu žalobkyni vycvičila, když jí nahrávala telefonem, takže žalobkyně nyní nic neříká. Pes nikdy nikoho nenapadal, ale plot přeskakoval. Policie po příjezdu žalobkyni řekla, že přijeli tentokrát ne kvůli psovi, ale kvůli urážce na cti. U incidentu byla sousedka, která ale měla obrovské problémy s předchozí majitelkou, a proto ji žalobkyně nechtěla do věci zatahovat. Výrazy užívané v obvinění žalobkyně vůbec neužívá. Zahradník vypověděl, že pes byl agresivní, šel na něj s lopatou, ale přitom sama poškozená řekla, že pes skočil zpět na pozemek žalobkyně. Zahradník nemohl nic slyšet, byl 80 m daleko, nikdo ho neviděl, což potvrdila i svědkyně, která byla s poškozenou. Žalobkyně neví, co je účelem akce, se sousedy problém neměla, nebavili se. Zahradník sázel túje na opačné straně, za domem. Z uzavřeného schodiště nemohla být žalobkyně slyšet. Zástupkyně žalobkyně doplnila, že i poškozená ve své výpovědi řekla, že nikdo jiný u incidentu nebyl, kromě sousedky, která už tam nebyla a mezitím odešla. Žalobkyně doplnila, že nikde není řešeno, jak poškozená reagovala na urážky, jestli brečela, také nadávala a podobně; přitom to bylo obráceně, poškozená napadala žalobkyni.

25. Zástupce žalovaného uvedl, že podle podkladů, které dodala do správního spisu žalobkyně, byl svědek 65 m daleko, nyní říká 80 m. Podle výpovědi svědka tento šel směrem k incidentu a byl tedy blíž. Délka 65 m je vzdálenost mezi domy žalobkyně a poškozené. Přítomnost svědkyně Š. je potvrzena i žalobkyní. Reakce poškozené se neprojednávala, projednával se konkrétní skutek, který byl předmětem řízení.
26. Zástupkyně žalobkyně doplnila, že podle nákresu bylo 65 m od hranice po hranici pozemku, kde je věcné břemeno průjezdu k zadní hranici a zahradník byl teprve až za domem, což je asi 80 m až 90 m od místa incidentu. Dále poukázala na rozpor, že poškozená nejdříve řekla, že svědkyně nebyla u incidentu, a poté ji navrhla jako svědkyni. Svědkyně – sousedka nebyla předvolána na popud žalobkyně, žalobkyně jen dodala kontaktní údaje. Žalobkyně nadále trvala na rekonstrukci, která by potvrdila, že zahradník nemohl nic slyšet.
27. V konečném návrhu žalobkyně uvedla, že rozpory nejsou nepodstatné, jsou i ve výpovědích policistů. Zahradník si nejdříve při vysvětlení policii po příjezdu na nic nevzpomněl a pak ve správním řízení podrobně vypovídal. Rozpory jsou i ve výpovědích poškozené. Žalobkyně velmi podrobně ve správním i soudním řízení vypovídala a nikdo se nevypořádal s její výpovědí a rozporem ve výpovědích a rozporem s výpovědí svědků. Nejde o malé rozpory, nejde dospět k učiněnému závěru.
28. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 5. 6. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
29. Soud ze **správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 29. 7. 2016 zjistil, že podle telefonického oznámení mělo docházet ke slovnímu napadání mezi sousedy. Po příjezdu na místo byla hlídka kontaktována ženou, která byla dle oznámení slovně napadena. Šlo o poškozenou, která uvedla, že se vracela domů a žalobkyně ji ústně před domem napadla slovy: „Co čumíš, ty krávo, táhni do prdele“. Poté poškozená v šoku utekla domů. Poškozená uvedla, že mají dlouhodobě majetkové spory s žalobkyní a neustálé obavy z jejího psa, který často utíká. Pes byl při příjezdu hlídky zabezpečený na pozemku žalobkyně, tudíž v této věci hlídka nezjistila protiprávní jednání. Hlídka kontaktovala žalobkyni, která hlídce sdělila, že poškozenou viděla při procházce po své zahradě, ale žádným způsobem ji nekontaktovala. Naopak ona sama byla slovně napadena poškozenou, a to slovy: „Na co tlemíš, babizno, zalez si do toho svého kutlochu, ty děvko stará“. Na místě se nacházel svědek celé události, který u poškozené vykonával zahradnické práce a celý incident měl slyšet. T. K. k celé věci hlídce pouze uvedl, že souhlasí s výpovědí poškozené.
30. Poškozená byla poučena o potřebě podání návrhu, který poškozená podala dne 18. 8. 2016. Podle návrhu poškozené opět bránil v přístupu domů pes žalobkyně. Poškozená vytáhla mobilní telefon s tím, že psa vyfotí, a poté znovu jako předchozí den zavolá městskou policii. V ten moment žalobkyně otevřela dveře a začala na poškozenou křičet: „Však si to vyfoť, ty pičo“. Poškozená reagovala větou: „Vám včera ta policie nestačila?“ a odpovědí bylo „si je zavolej, ty krávo“. Pes mezitím přeskočil plot a poškozená pokračovala v cestě k jejich domu. Žalobkyně vyběhla na druhou stranu, kde má svou zahradu, a nadále

poškozenou urážela: „magore, krávo, náno“. Poškozená nereagovala a žalobkyně jí začala vyhrožovat, že uzavře cestu a je jí jedno, jak budou chodit domů. To vše se událo před 22měsíční dcerou, která to slyšela, plakala a nevěděla, co se děje. Od té doby má poškozená problémy chodit kolem domu žalobkyně, nejenže se bojí, že je napadne pes, ale i jeho majitelka. Dokonce musela vyhledat pomoc odborníka a nechala si napsat léky na spaní a zklidnění.

31. Na č. l. 25 a 26 správního spisu jsou vloženy barevné fotografie přístupové cesty k domu poškozené, brány a plotu.
32. Součástí spisu je dopis žalobkyně zasláný prostým e-mailem, ve kterém vysvětluje osobní situaci žalobkyně, poškozené a případné svědkyně – R. Š., která měla velké problémy a nechce mít s věcí nic společného.
33. Částečný obsah citovaného podání je zaznamenán v úředním záznamu komise, podle kterého na sdělení navázal telefonát žalobkyně, která navrhla výslech strážníků Městské policie Olomouc, a to z důvodu posouzení věrohodnosti svědka, který dle jejího názoru nemohl z místa, kde stál, nic slyšet.
34. Na žádost komise žalobkyně zaslala kontaktní údaje svědkyně R. Š. s tím, že ji nechce do incidentu zatahovat.
35. Součástí spisu je příkaz Magistrátu města Olomouce ze dne 11. 11. 2016, kterým bylo zastaveno řízení vedené proti žalobkyni, protože není vinna spácháním přestupku podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit dne 28. 7. 2016 v době okolo 12.05 h tím, že porušila povinnost podle § 13 odst. 1 citovaného zákona – neučinila opatření proti úniku zvířete a v důsledku toho její pes v uvedený den unikl ven na veřejná prostranství. Řízení bylo zastaveno proto, že se skutek nestal. Pes seskočil z výšky asi 4 m na ulici a snažil se dostat k feně, která hárala. Škoda byla způsobena pouze žalobkyni. Poškozená s panem D. nerespektují smlouvu uzavřenou při koupi pozemku. Druhý den po incidentu byla na místě policie ještě dvakrát. Poškozená si fotila žalobkynina psa v jejím vjezdu a žalobkyně jí řekla, ať také vyfotografuje tu otevřenou bránu. Reakcí ze strany poškozené byly nadávky, vulgarity a přivolání policie. Přístup k domu poškozené a jejího přítele je přes cestu, která je věcným břemenem. Pes nepobíhal venku po ulicích obce, ale jen po oné společné přístupové cestě zatížené věcným břemenem. Když se ho strážníci pokusili odchytit, přeskočil zpátky na pozemek žalobkyně. Strážníci otevřenou bránu u přístupové cesty zavřeli, aby pes nemohl utéci. Žalobkyně nechala psa vykastrovat. K věci žalobkyně při jednání dne 31. 8. 2016 uvedla, že psa zamkla doma na chodbě svého domu s přístupem jen do garáže, ale i ta byla zamknuta. Jela nakoupit do města. Když přijela domů, pes na chodbě nebyl, ale byl na dvoře, což ji překvapilo, protože si myslela, že se mu podařilo otevřít garáž. Ale jemu se podařilo otevřít dveře od balkonu, a tak se dostal ven na zahradu žalobkyně. Pobíhal po společné přístupové cestě. Užívání přístupové cesty, která je ve vlastnictví žalobkyně, je uvedeno v příslušné smlouvě ze dne 11. 8. 2011, kterou má správní orgán u sebe v jiném úředním spisu (č. j. SMOL/248041/2015/OZP/PEK). Svědek D. uvedl, že mu v daný den volala přítelkyně, že se nemůže dostat domů, že jí pes brání v přístupu a štěká. Svědek přijel až s městskou policií. Viděl zraněného psa, který štěkal, a strážníci ho zahnali zpět na pozemek, kam přeskočil přes plot. K dotazu žalobkyně, jestli městská policie přijela v poledne, jak říkal, svědek odpověděl, že asi ano. Žalobkyně reagovala upřesněním, že to bylo po třetí hodině odpoledne, mezi třetí a čtvrtou hodinou.

Poškozená C. vypověděla, že šla s dcerou ven a uviděla psa žalobkyně na její zahradě a už byl zraněn. Když se vracela, pes byl na přístupové cestě, štěkal na ni a dceru, nechtěl je pustit domů. Takže zavolala přítele, městskou policii a schovala se u sousedů, protože začalo pršet. To bylo okolo dvanácté hodiny. E-mailem žalobkyně doplnila, že po ulici se pes pohybuje proto, že poškozená C. a svědek D. nezavírají bránu a na jejich pozemek chodí, protože nemají dostatečně zajištěné staveniště. Podle smlouvy o věcném břemenu uzavřené mezi žalobkyní, A. a H., přechází toto věcné břemeno na další nabyvatele. Oprávnění z věcného břemene měli povinnost zabezpečit přístupovou cestu plotem. Oplocení je zničené. Povinnost zabezpečit cestu měli kupující, tak proč má žalobkyně platit pokuty a nechat si házet lejna mezi vchodové dveře. Žalobkyně začala sama zavírat bránu, ale nemůže učinit více, protože jestliže ji uživatelé sousedních nemovitostí nezavírají, i když mají tuto povinnost vyplývající z článku VI smlouvy, nemůže to ovlivnit. Prosila několikrát pana D., aby bránu zavíral a on tak bohužel nečiní. Přitom o této povinnosti velmi dobře ví. Dne 6. 10. 2014 byl s ní na katastrálním úřadu a ona mu tam umožnila, aby si tam pořídil kopii uvedené smlouvy z 11. 8. 2011. Protože nemovitosti jsou stále stavbou, jsou povinnosti na straně stavebníka – pana D. Žalobkyně doložila odpovědi Magistrátu města Olomouce, odboru stavebního ze dne 4. 9. 2014. Žalobkyně původním kupujícím nechala peníze na zabezpečení pozemku proti úniku psů a udržování věcného břemene, což doložila rozdílem prodejní a odhadní ceny v článku IV původní smlouvy ze dne 11. 8. 2011 a rekapitulace cen nemovitostí vystavené znalcem. V rozhodnutí magistrát uzavřel, že pes z hlediska zákona neunikl, pohyboval se na pozemku žalobkyně, což bylo prokázáno. Pokud paní C. a její přítel pan D. nezavírají bránu a žalobkyně učinila opatření proti úniku psa, nelze žalobkyni vyčítat únik psa na její pozemek, když její jmenovaní sousedé neplní své povinnosti ze smlouvy.

36. Na č. l. 43 až 47 jsou fotografie, které doložila do spisu žalobkyně. Na třech snímcích je vyobrazena přístupová cesta zmíněná výše.
37. Žalobkyně dne 31. 10. 2016 při jednání komise v přezkoumávané věci uvedla, že na smír nepřistupuje a vypověděla, že předmetného dne slyšela štěkot psa, proto vyběhla před dům a viděla zde poškozenou se sousedkou, která je přítelkyní pana T. K. Poškozená měla kočárek, v němž seděla její dcera, před ní byl pes žalobkyně a poškozená si ho fotila, že je venku, ve vjezdu do domu žalobkyně. Pes byl na pozemku žalobkyně, ale brána byla otevřená. Žalobkyně řekla poškozené, ať si nafotí tu otevřenou bránu. Poškozená jí řekla: „Zalez, ty náno pitomá“. Žalobkyně jí na to odpověděla: „Jak to, že mi tykáš, nevzpomínám si, že bychom si potykaly“. Na to jí poškozená řekla: „Zavři tu tlamu a zalez“. Museli to slyšet všichni, řvala to na celou ulici. Žalobkyně šla na dvůr, pes mezitím skočil zpět na oplocený dvůr. Poškozená na ni pořád křičela, že žalobkyně ohrožuje její děcko, a že na ni zavolá policii. Ta přijela za 15 minut a řešila, že měla poškozenou urazit na cti. Žalobkyně v žádném případě poškozenou na cti neurazila, na cti urazila poškozená žalobkyni. Žalobkyně má s poškozenou a jejím přítelem už delší dobu neshody, které musí spolu řešit u soudu. Problémy mají kvůli věcnému břemenu a kvůli psovi žalobkyně, který všechno podhrabe a přeleze. Na dotaz zmocněnce žalobkyně, zda byla i den před incidentem u nich policie, uvedla, že psa zamkla na chodbě, protože ví, že utíká a poškozená a její přítel nezavírají bránu. Pes si otevřel dveře na balkoně a z balkonu skočil dolů na ulici, protože měl pochroumanou nohu. Byla tam policie a řešila to. Na dotaz zmocněnce žalobkyně, kde byl její pes u incidentu, uvedla, že pes byl v době incidentu na jejím pozemku, bylo to u vjezdu do jejího domu. Na dotaz zmocněnce obviněné, zda s policií po incidentu mluvila, uvedla, že s policií mluvila a řekla jim, že se to stalo úplně

jinak, že tam u toho byla svědkyně, jak jim uvedla, ale řekla jim, že nechce, aby vypovídala u komise. Na dotaz předsedkyně komise žalobkyně uvedla, že se jedná o psa větší rasy, je to kříženec švýcarského ovčáka a leonbergera.

38. Poškozená jakožto navrhovatelka při jednání komise uvedla, že se v předmětnou dobu vracela s dcerou z obchodu a šla se sousedkou žalobkyně, neví, jak se jmenuje. Při příjezdu k domu č. X tam stál pes žalobkyně a bránil jí v přístupu k domu. Pes od nich stál asi 10 m, jenom stál, neštěkal a koukal na ně, proto si začala mobilem psa fotit, neboť se psem žalobkyně mají neustálé problémy. Žalobkyně stála ve dveřích domu a začala na poškozenou hulákat: „Však si to vyfoť, ty pičo“. Poškozená se otočila a sousedka, která šla s ní, už tam nebyla, mezitím odešla. Pes skočil zpět na zahradu, poškozená pokračovala v chůzi směrem domů. Žalobkyně proběhla domem a vyběhla na zahradu a křičela na ni: „Náno, magore“, další agresivní a sprosté výrazy. Poškozená jí řekla, že pokud jí to předchozí den nestačilo, může klidně zavolat policii. Na to žalobkyně řekla: „Však si je zavolej, ty krávo!“ Poškozená došla k jejich domu, kde zahradník na zahradě sadil túje, již během cesty k domu volala příteli a ten volal policii. Na příjezd přítele a policie poškozená čekala se zahradníkem za jejich domem. Asi 20 až 25 minut poté přijela policie a vše řešila. Vše se odehrálo před nezletilou dcerou poškozené, která má 20 měsíců. Dcera po incidentu brečela a nemohla ji utiшит. Výrazy, které u incidentu padly, poškozenou urazily na cti a slyšel je jejich zahradník T. K., nikdo jiný u incidentu nebyl přítomen. Žalobkyně k tomu uvedla, že zahradník je rozhodně slyšet nemohl, protože stála ve vchodu do svého domu do dvora a zahradníka nikde neviděla.
39. Svědek T. K. vypověděl, že pracoval na zahradě poškozené i s kolegou, který odjel pro túje. Poškozená odešla s kočárkem se svou dcerou do obchodu a on dál pracoval na zahradě. Jen co odešla, z vedlejší zahrady vyskočil pes asi přes bránu. Svědek chtěl jít do obchodu za poškozenou, ale pes byl velký a nepůsobil mile, svědek nemohl projít, protože mu bránil v odchodu. Zůstal tedy na zahradě a pokračoval v práci. Pak slyšel poškozenou, jak říkala žalobkyni, že si to vyfoť. Na to slyšel žalobkyni, jak říká: „Však si to vyfoť, ty pičo“. Poškozená na to řekla, že zavolá policii a žalobkyně jí řekla: „Však si ji zavolej, ty krávo“. Svědek viděl, jak pes žalobkyně stojí v uličce k jejímu domu a brání poškozené v chůzi s kočárkem. Na pozemku poškozené strávil asi 3 hodiny, pes tam pořád pobíhal, vypadal nebezpečně, je to velká rasa. Poté, co žalobkyně vyšla na zahradu před dům, pes skočil zpět na zahradu. Poškozená pak šla domů, přišla za svědkem, plakala a plakala i její nezletilá dcera, která byla svědkem incidentu. V době incidentu byl svědek od poškozené vzdálen asi 10 m, když viděl, jak pes žalobkyně doráží na kočárek, vzal lopatu a vydal se naproti poškozené. Žalobkyně byla v době incidentu na zahradě, svědek ji však neviděl, pouze slyšel, jak nadává poškozené. Na dotaz předsedkyně komise uvedl, že slyšel, jak žalobkyně uráží na cti poškozenou výrazy: „Však si to vyfoť, ty pičo“, a také „si je zavolej, ty krávo“. Žádné jiné výrazy ze strany žalobkyně neslyšel. Neslyšel, že by poškozená sprostě nadávala žalobkyni. Poté, co poškozená přišla domů, šel za dům dělat si jamky na túje, poté přišla za ním nezletilá dcera poškozené, ví, že poškozená volala svému příteli i policii. Policie přijela asi 15 minut po incidentu. Svědek se domníval, že u incidentu kromě něho nebyl nikdo přítomen. Na dotaz zmocněnce poškozené uvedl, že v době, když po incidentu dělal na zahradě, viděl přes plot sousedy, kteří říkali, že hádky kvůli psovi žalobkyně jsou na této ulici na denním pořádku. Domníval se, že od incidentu byli daleko, asi víc než 50 m a nadávky ze strany žalobkyně nemohli slyšet. Myslí si, že slyšeli pouze hluk. K vyjádření žalobkyně uvedl, že v době incidentu stál před domem poškozené, kde sadil túje. Když přicházela k domu a stála ve vjezdu na pozemek, který je věcným

břemenem a je ve vlastnictví žalobkyně, viděl ji i psa žalobkyně. Spolu s ní šla i nějaká paní s kočárkem, která však řekla: „Já radši jdu“, a šla pryč. Poškozená byla od svědka vzdálena asi 10 m, druhý pes žalobkyně nemohl za ním běžet a štěkat na něho, protože byl zavřený celý den v kotci na pozemku žalobkyně. Štěkal na něho a na kolegu pouze, když s kolegou přijeli na pozemek poškozené. K tomu žalobkyně uvedla, že rozhodně nemohl slyšet, že by poškozenou urazila na cti. Kdyby byl incidentu přítomen, tak jak uvedl, musela by ho vidět. Přiložila komisi fotografickou dokumentaci, na níž je zachycen dům poškozené a jejího přítele, včetně pozemku žalobkyně, ke kterému má poškozená a její přítel věcné břemeno cesty. Před pozemkem je brána, u které stála poškozená. Pokud svědek tvrdí, že byl od poškozené vzdálen asi 10 m, musela by ho vidět. Žalobkyně v té době stála ve vchodu svého domu směrem na ulici, přičemž na pozemek, kde měl stát svědek, není vidět. Ihned poté proběhla domem a vyběhla na zahradu, na dvůr, je tam otevřený prostor, trvalo to asi 3 vteřiny. Kdyby byl svědek tam, kde uvádí, musela by ho zahlédnout. Pes by utíkal za ním a štěkal by na něj. Na dotaz předsedkyně komise žalobkyně uvedla, že má i druhého psa, který by za svědkem mohl utíkat a štěkat na něj. Žalobkyně si myslí, že svědek tam nebyl. Pokud byl svědek tam, kde uvádí, před domem poškozené, nemohl to slyšet, protože je to 65 m k vjezdu, kde stála poškozená. Když žalobkyně stála na zahradě, určitě by svědka před domem poškozené viděla.

40. Svědek – policista V. K. uvedl, že došli s kolegou uvedeného dne na místo incidentu, kde mělo dojít ke slovní hádce mezi žalobkyní a poškozenou. Žalobkyni a poškozenou na místě vyslechli a obě řekly, že mělo mezi nimi dojít ke slovní hádce a k nějakým vulgarismům. Žalobkyně sdělila, že s navrhovatelkou mají problémy kvůli věcnému břemenu. Na místě se nacházel i zahradník poškozené, který z boku domu obdělával zahradu a řekl, že něco slyšel, ale přesně nepopsal, co slyšel. V době skutku měla stát poškozená u brány a žalobkyně u svého domu a poškozená se měla vracet domů s dítětem. Svědek na fotografii č. 2 ukázal, kde měl svědek T. K. sadit túje. Na dotaz předsedkyně komise uvedl, že nedokáže říct, zda svědek z místa, kde v době incidentu stál, mohl incident slyšet. Na místě šetření se v době incidentu nikdo nenacházel a žádný svědek nebyl poškozenou a žalobkyní uveden. Při výslechu žalobkyně byli u domu žalobkyně, a stáli i před vchodem do domu na zahradě, kde měla žalobkyně stát v době incidentu. Z tohoto místa není vidět k domu poškozené na místo, kde měl zahradník sadit túje. Záleží na tom, kde konkrétně žalobkyně a zahradník stáli. Za určitých okolností by tam ze zahrady (od vchodu do domu) žalobkyně mohlo být vidět. Na místě brání ve výhledu k domu poškozené stromy a pergola. K dotazu žalobkyně, zda mohl zahradník slyšet incident u domu poškozené, když žalobkyně stála v chodbě svého domu, svědek uvedl, že to nedokáže posoudit, záleží, jakou intenzitou hlasu mluvila i na dalších okolnostech, např. hluku v ulici. Pokud je v úředním záznamu ze dne 29. 7. 2016 uvedeno, že svědek T. K. uvedl, že souhlasí s výpovědí poškozené, je to tak, úřední záznam byl sepsán ihned po incidentu.
41. Svědek – policista L. R. uvedl, že „byli přivolaní ke slovní hádce mezi žalobkyní a poškozenou. Žalobkyně řekla, že došlo mezi nimi ke slovní hádce a byly tam vulgarismy, mělo to být vzájemné. Na místě měl být svědek incidentu, zahradník poškozené, již si však s odstupem doby nepamatuje, co jim svědek sdělil. Ví, že asi den předtím byli na místě kolegové, kteří řešili něco ohledně psa žalobkyně. Už si nepamatuje, že tam mělo jít o urážky na cti, pouze si pamatuje, že byli na zahradě žalobkyně, kde jim ukazovala své psy. K předložené fotografii č. 1 uvedl, že si přesně nepamatuje, kde mělo k incidentu žalobkyně a poškozené dojít, je možné, že to bylo u té brány, co je na fotografii.

K fotografii č. 2 uvedl, že je na ní zobrazen dům poškozené. Neví, kde stál zahradník v době incidentu. Když ho na místě ztotožnili, stál za domem poškozené. Nedokáže posoudit, zda z místa, kde měla stát v době incidentu (na zahradě u vchodu do domu), mohl zahradník u domu poškozené hádku mezi oběma slyšet, záleží to na různých okolnostech. Neví, zda mohla žalobkyně z místa, kde měl v době incidentu stát (na zahradě u vchodu do domu) poškozené vidět.“

42. Svědkyně R. Š. ve výpovědích popsala, že se vracela z obchodu s poškozenou, měla s sebou dceru, kterou vezla v kočárku. Když přijely k bráně, za kterou vede cesta k domu poškozené, v cestě ležel pes žalobkyně, a to na pozemku žalobkyně. Poškozená se svou dcerou nemohla kolem psa projít, proto vytáhla mobil a začala si psa fotit. Z domu vyšla žalobkyně a začala na poškozenou křičet: „Však si to vyfoť, ty pičo“ a „si je zavolej, ty krávo“. Už si nepamatovala, zda poškozená něco žalobkyni říkala. Poté z místa incidentu odešla. Jestliže tam proběhlo i něco dalšího, již toho nebyla svědkem. Nikoho dalšího tam neviděla. Na dotaz předsedkyně komise svědkyně uvedla, že žalobkyně mluvila hlasitě. Neví, zda byl někdo u poškozené na dvoře, je to dost daleko, neví, kolik je to metrů k poškozené od brány, v době incidentu stála hned vedle poškozené na cestě před bránou, v době incidentu nebyl na ulici hluk, nedokáže posoudit, zda mohlo být žalobkyni slyšet až k domu poškozené.
43. V **odvolání ze dne 7. 3. 2017** popřela žalobkyně spáchání přestupku a uvedla, že k incidentům docházelo s předchozími majiteli oprávněnými z věcného břemene. Svědectvím R. Š. byla žalobkyně překvapená. Žalobkyně uvedla, že stála ve vchodu svého domu a za sebou měla uzavřené schodiště s vchodem na zahradu. Zahradník sadil túje před domem poškozené směrem k hlavní silnici a ne k domu žalobkyně.
44. K odvolání přiložila žalobkyně fotografie přístupové cesty a vchodu do jejího domu.
45. Komise v **rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 1. 2017** dospěla k závěru, že žalobkyně se dopustila předmětného přestupku. Komise výrazy uvedené ve výroku rozhodnutí má za spolehlivě prokazané. Tyto výrazy jsou v obecném povědomí považovány za hanlivé a urážlivé. Svědci – policisté nesdělili komisi podstatné skutečnosti, které by přispěly k objasnění věci, neboť v uvedené době nebyli na místě incidentu přítomni. Žalobkyně sice tvrdí, že svědek T. K. nemohl před domem žalobkyně urážky na cti slyšet, neboť kdyby byl na místě, kde uvedl, musela by ho ze zahrady vidět a navíc je to místo, které je od místa, kde stála ona a poškozená, vzdáleno asi 65 m. Komise však na základě provedeného dokazování konstatovala, že z místa, kde stála žalobkyně, nemusela svědka T. K. zahlédnout, když dle tvrzení policisty V. K. na tomto místě brání ve výhledu k domu poškozené stromy a pergola. Dle tvrzení poškozené a svědkyně R. Š. žalobkyně tyto výrazy křičela, kdy navíc dle tvrzení svědkyně R. Š. nebyl v době incidentu na ulici hluk. Svědek, tedy mohl tyto výrazy slyšet až k domu poškozené. Navíc žalobkyně je ze svého jednání usvědčována i svědkyní R. Š., jejíž výpověď ohledně výrazů, kterými žalobkyně urazila poškozenou, plně koresponduje s výpovědí svědka T. K. Jednání se žalobkyně dopustila ve formě úmyslu přímého, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že věděla, že svým jednáním uvedeným ve výroku rozhodnutí zasahuje do pokojného stavu jiné osoby, čímž porušila zájem chráněný zákonem, tedy respektování pravidel občanského soužití. Komise posoudila také skutečnost, že vztahy mezi žalobkyní a poškozenou jsou dlouhodobě špatné, což vyúsťuje v uvedené konflikty.

46. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** konstatoval, že komise zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Komise vyslechla všechny jí známé osoby, které byly přítomny na místě spáchání přestupku, vyjma roční dcery poškozené, kterou nebylo možno vyslechnout z důvodu věku. Komise rovněž zajistila výslech obou zasahujících strážníků. Žalobkyně v odvolání popřela, že jednala tak, jak je uvedeno v popisu skutku ve výroku o vině. Její vyjádření však nemohlo obstát proti vyjádření poškozené ve spojení se svědeckými výpověďmi přímých svědků T. K. a R. Š. Výpovědi obou strážníků nepřímě svědčí o tom, že k jednání žalobkyně došlo. Vyplývalo z nich, že žalobkyně strážníkům při šetření události potvrdila, že i z její strany došlo k vulgarismům vůči poškozené. Žalobkyně již v průběhu řízení v prvním stupni napadala výpověď svědka T. K., zejména proto, že ho na místě spáchání přestupku neviděla. To však, jak vyplývá zejména ze sdělení strážníka K., a jak správně argumentovala v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž komise, neznamenal, že svědek na místě nebyl. Posouzení, zda žalobkyně svědka na místě mohla vidět či nikoliv, je odvislé od vzájemné polohy žalobkyně a svědka. Navíc ani svědek žalobkyni neviděl, což uvedl, a to spolu s tím, že ji pouze slyšel, jak nadává poškozené. Výpovědi svědků spolu navzájem korespondují v podstatné míře, rovněž i s vyjádřením poškozené, drobné nesrovnalosti lze přičíst časovému odstupu ústního jednání od doby spáchání přestupku (3 měsíce, respektive půl roku). Žalovaný ze spisového materiálu nezjistil skutečnosti, které by zavdávaly pochybnosti o věrohodnosti zaprotokolovaných výpovědí, kdy je zřejmé, že každá ze zúčastněných osob vše vypověděla tak, jak událost vnímala, a to včetně přítomnosti dalších osob na místě činu. Pouze pokud jde o místo, kde se nacházel svědek T. K., jeví se na základě ostatních výpovědí pravděpodobnější situace, že od místa, kde sázel túje, se sice mohl vydat naproti poškozené, jak sdělil, ovšem spíše nedošel až na tak krátkou vzdálenost k samotnému místu incidentu, jak uvedl ve své výpovědi. Nemění to ovšem nic na jeho výpovědi ohledně vyřčených výroků, když v řízení nebylo prokázáno, že nemohl předmětné urážlivé výrazy slyšet vzhledem ke vzdálenosti od žalobkyně a poškozené. Navíc použití předmětných výrazů ze strany žalobkyně je podpořeno nejen vyjádřením poškozené, ale i další svědeckou výpovědí, a to svědkyně Š. Pokud pak tato uvedla, že si nikoho dalšího nevšimla, lze k námitce žalobkyně s ohledem na vzdálenost svědka T. K. od místa přímého místa incidentu pouze uvést, že takovéto její vyjádření nezakládá skutečnost, že před domem poškozené vůbec nebyl. Je přirozené, že svědkyně věnovala pozornost incidentu, který se odehrával přímo před ní. Namítla-li žalobkyně, že svědek tvrdil, že byl na zahradě, k čemuž uvedla, že když došlo k incidentu, stála ve vchodu svého domu a za sebou měla uzavřené schodiště vchodem na zahradu, ale dveře byly zamčeny, k tomu je nutno uvést, že takovéto tvrzení svědka s tím není v rozporu. Tento měl možnost si žalobkyně všimnout až poté, co proběhla domem na zahradu, když sama ve své výpovědi sdělila, že od vchodu jejího domu směřujícího na ulici není na pozemek, kde měl stát svědek, vidět. Žalovaný konstatoval, že po posouzení všech výpovědí ve vzájemné souvislosti je zřejmé, že k jednání žalobkyně došlo tak, jak skutkově uzavřela komise, která dala ohledně vyřčených výrazů správně důraz na svědecké výpovědi svědků T. K. a zejména svědkyně Š., která stála hned vedle poškozené a která incident vnímala z bezprostřední blízkosti. Tvrzení žalobkyně, že se přestupku nedopustila, tak stojí osamoceno a není podpořeno žádným dalším podkladem, který by mohl vnést pochybnosti do důkazního stavu, který vyznívá jednoznačně v neprospěch žalobkyně.
47. Pokud jde o právní hodnocení věci, na základě skutkových závěrů o předmětném jednání žalobkyně je třeba konstatovat, že komise postupovala správně, když žalobkyni uznala

vinnou z předmětného přestupku, jehož skutkovou podstatu naplnila, jak správně uvedla a dostatečně odůvodnila. Zavinění žalobkyně přitom komise rovněž posoudila správně jako úmysl přímý. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí komise totiž vyplývá, že dle komise od žalobkyně věděla, že svým jednáním zcela jistě poruší zájem chráněný zákonem, s čímž žalovaný souhlasil, jelikož je to zřejmé z jejího aktivního chování, kterým vědomě vyřkla urážlivé výroky vůči poškozené. V rámci způsobu spáchání přestupku žalovaný přihlédl v neprospěch žalobkyně i k tomu, že v prvním případě použila silně vulgární výraz, že výroky byly celkem dva a že byly proneseny před dalšími osobami.

48. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
49. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 29. 7. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 6. 6. 2017.
50. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
51. Soud se po provedeném přezkoumání napadených rozhodnutí a jemu přecházejících postupů plně ztotožnil s obsahem napadených rozhodnutí, která perfektně popsala výběr užitých právních norem, pod které subsumovala zjištěný skutkový stav a z něj vyplývající správné skutkové závěry. Proto na podrobně citovaná napadená rozhodnutí plně odkazuje.
52. Vyřčení předmětných hanlivých výroků bylo žalobkyni prokázáno svědeckými výpověďmi svědka T. K. a svědkyně R. Š. Důvěryhodnost svědků nebyla ničím důvodně zpochybněna. Pracovněprávní vztah ani uzavření smlouvy o dílo samy o sobě nejsou *a priori* důvodem k pochybnostem o důvěryhodnosti svědků a jejich výpovědí. K tomuto závěru by se musely připojit další indicie či důvody, které by jej podpořily. Takové okolnosti však ve správním řízení najevo nevyšly, a ani v žalobě nebyly uváděny jiné, nové okolnosti, pro které by měly být výpovědi svědků přehodnoceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26, www.nssoud.cz).
53. Provedené důkazy citovanými svědeckými výpověďmi korespondovaly plně s podklady rozhodnutí – i podle úředních záznamů vulgarismy ze strany žalobkyně padly, což policistům měla uvést sama žalobkyně.
54. Jak správně poznamenal žalovaný, tvrzení žalobkyně zůstala osamocena a nebyla podpořena žádným důkazem. Žalobkyni se nepodařilo ve správním ani soudním řízení vnést do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Jinými slovy, pravděpodobnější verzi žalobkyně nepředložila, ani neprokázala. Navíc v jejích výpovědích jsou rovněž rozpory. Např. při jednání soudu uvedla, že se sousedy žádné spory neměla, avšak ve správním řízení při jednání dne 31. 10. 2016 žalobkyně uvedla, že mají problémy kvůli věcnému břemenu a psovi žalobkyně. To dosvědčuje i příkaz Magistrátu města Olomouce ze dne 11. 11. 2016, citovaný podrobně výše (již v roce 2014 příteli poškozené pořídila na katastrálním úřadě kopii smlouvy o věcném břemenu a povinnostech pro pana D. a jeho přítelkyni, tj. poškozenou, o průchodu přes pozemek, jeho zabezpečení a zavírání brány). Žalobkyně dále u soudu uvedla, že svědek T. K. byl od incidentu vzdálen 80 – 90 m, při jednání u komise 65 m. Nadto svědek T. K. ve své

výpovědi uvedl, že podle sousedů jsou hádky mezi žalobkyní a poškozenou na denním pořádku.

55. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že nadávky byly vzájemné, žádným důkazem nebyla tato skutečnost osvědčena a žalobkyně návrh na projednání přestupku nepodala. Proto nebylo možné k takovému tvrzení přihlídnout jakožto k okolnosti věci (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 72 A 4/2017-97). Předmětem tohoto řízení byl pouze skutek, který byl popsán ve výroku napadeného rozhodnutí komise.
56. Ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo dvě srovnatelné verze tak, aby bylo možno užít zásadu *in dubio pro reo*. Za situace, kdy v řízeních nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost výpovědí jediných svědků přítomných u spáchání přestupku, nemá soud za to, že by otázka viny žalobkyně nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí.
57. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že rekonstrukce činu nebylo v daném případě třeba, neboť tento důkaz byl nadbytečný, skutkový stav byl již zjištěn dostatečně. Nadto správní orgány měly ve spise dostatek fotografií a na č. l. 55 a 56 spisu komise i část geometrického plánu s nákresem dotčených nemovitostí. Z těchto důkazních prostředků jsou zjevné poměry v místě dostatečně. Fotografie jsou popsány v protokole ze dne 23. 1. 2017. Téhož dne byla žalobkyně seznámena se všemi podklady rozhodnutí a jmenovitě se všemi fotografiemi.
58. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že právní závěry podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 20. 1. 2009, č. j. 52 Ca 53/2008-38, č. ve Sb. NSS 1843/2009, na věc nedopadají. V odkazované věci vydal obviněný v posměch starostku městského obvodu Ing. Z. Z. vyvěšením billboardu s nápisem „Vítejte ve Zlosákově“, který nebyl „způsobit vydat kohokoliv posměch, neboť se netýká žádné konkrétní osoby“. Není přitom rozhodné, zda chtěl nápisem „Vítejte ve Zlosákově“ jeho autor vyjádřit, že místo, kde byla tabule s nápisem umístěna, je místem, kde jsou páčány špatné činy či žijí zlí lidé (zlo = Zlosákov), nebo byl text skutečně „slovní hříčkou zesměšňující příjmení Z.“, jak v odůvodnění svého rozhodnutí spekuloval žalovaný. Podstatné je totiž pouze to, že rozhodně nelze říci, že by se (objektivně) jednalo o text (= Vítejte ve Z.) vulgární (hrubý, sprostý) či hrubě urážlivý. Jinými slovy: Nejedná se o sdělení, které by nebylo možno v demokratické společnosti již akceptovat (tolerovat) a vyžadovalo by přímý zásah ze strany orgánů veřejné moci. Dle přesvědčení tohoto soudu se jedná o svobodný projev autora nápisu učiněný zcela v mezích čl. 17 Listiny, tedy o projev nepřekračující ústavní limity svobody projevu. Proto jednání popsané ve výroku žalovaného rozhodnutí (bez ohledu na to, zda se ho žalobce dopustil či nikoliv) ani logicky nemohlo – jak namítal

žalobce - naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť přestupkem, jak obecně známo, může být pouze jednání protiprávní (nedovolené).

59. Pojmovým znakem přestupku ublížení na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není pronesení hanlivého výroku před větším množstvím lidí, je jím však skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující; a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, jedná o výrok hanlivý (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53, č. ve Sb. NSS 1163/2007). V posuzovaném případě výroku žalobkyně jednoznačně hanlivé byly.
60. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že na výsledné závěry skutkové i právní neměla vliv skutečnost, že svědek T. K. policistům výslovně při šetření na místě v den incidentu sdělil, že souhlasí s tím, co vypověděla poškozená. Forma podání vysvětlení nemá vliv na její obsah. Toto vyjádření bylo plně v souladu s tím, co svědek uvedl ve své výpovědi, použité jako důkaz.
61. Žalobkyně v žalobě neuvedla, krom návrhu na rekonstrukci, která ovšem byla shledána nadbytečnou, jakým jiným, hlubším způsobem měly správní orgány či případně soud zkoumat skutkový stav. Potřeba dalšího dokazování z žalobního návrhu ani dle dalších návrhů a vyjádření žalobkyně u jednání soudu nevyplynula.
62. Žalobkyní uváděné rozpory jsou nepodstatné, paměťová stopa, rozrušení v určitý okamžik, vnímání každého jednotlivce mohou výpovědi v nepodstatných částech odlišovat. Podle soudu bylo možné hlasitě pronášena slova v klidném prostředí v danou dobu slyšet na větší vzdálenost, i na tvrzených 80 – 90 m.
63. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správně skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Žalobkyně brojila pouze do zjištění skutkového stavu, vyhledávala rozpory v podrobnostech, žádnou podstatnou skutečnost pro změnu závěrů právních i skutkových ve věci v soudním řízení správním ani ve správním řízení nepřednesla.
64. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II). Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady ze spisu nezjistil, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. srpna 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.